

Съученици сме с димитър Димов от гимназията. първите ми впечатления - свит, с голям диоптър очила, несръчен. при едно гимнастическо упражнение си счупи ръката, като падна от лоста. Всичко това даваше основание на момчетата да се отнасят в началото с известна подигравка към него. Полека лека обаче се сприятелихме и се оказа, че той е интересно и много умно момче. Димов се сприятели най-много с Койчев на базата на химията и физиката. по-късно Димов почна да се проявява в областта на психоанализата. по това време започнахме да издаваме в "Ученически подем" под ръководството на учителя по литература Стефанов. Той имаше интересен метод на преподаване. много ръкомахаше, заради което го наричахме ФАКИРА. Димов има нещо написано в "Ученически преглед". Списанието беше станало популярно и сред учениците и на другите гимназии. Оказа се, че е четено и извън нашето училище нашият съученик Романски, известен диригент по-късно, беше написал в това списание една съсипваща статия за певеца Линчев, който беше на гастрол в София. по този повод той се беше обадил, за да иска обяснение. значи това, което пишехме, не беше съвсем ученическо.

след свършване на гимназията Димов следва за малко право. не знам дали това не стана под наше влияние /на мене и на Лкимов/. може би като характер той беше малко неуравновесен. лесно се хвърляше ту тук, ту там. даже по едно време се беше запалил въпреки несръчността си да става коубой. за това може би започна да учи и испански език. в едно писмо от Кюстендил, където работи известно време като ветеринарен лекар, той беше писал, че ходи от село на село с кон. тогава ние му се смеехме, че е осъществил коубойските си мечти.

по време на следването ни той идваше вечер при нас с Лкимов и носеше да ни чете коли от "Поручик Бенц". това беше към 1934 година. защо ни четеше. предполагам, че предимно наблюдаваше въздействието върху слушателя. защото ние тогава не можехме да бъдем негови критици и съветници.

към 1936-37 година дойде време да се издава романът. тогава се намеси Добромир Чилингиров. Чилингиров нямаше пари и Димов трябваше да подпише една полица. въз основа на нея Чилингиров можеше да тегли кредит от банката. книгата се напечата, по срещна се добре, но мъчно се продаваше. мисля, че за нея Димов